sedda kurjust peab temã meile nüüd kätte tassoma. Pärrast sedda lähme ühheskoos söawäega Reinowadderi kerre peale, püame tedda ellosalt ja pome, kui aiši siggineb, tedda sedamaid wölla, enne kui acga saab uut wallet wälja möttelda.“

Se nõu olli kuñinga mele järrel; temã kästis silmapilgul möllemad ilmasüta teotatud issandad emã ette kutsuda ja neid auoga wasto wõtta. Siis kutsuti kõik ellajad aujärje ümber kokko ja kulutati awwalikult, kudda Reinowadder walletanud ja oinaga seltsis wagga Argpükside otsa teinud. „Wõike!“ ütles kuñingas, „hunti ning karro auoga wasto, leppitusels tõutan neile oina sugguwõssa iggaweseks aeaks pärranduseks.“ — Lõupard töttas wangi-onesse, peastis Messikäppa ja Läne-issanda ahheladest, üttelldes: „Miña kulutan teile rõemsaid sõñumid! kuñinga rahho ning prinst! Kuñingas kahhetseb süddamest sedda ädda, mis teile tehtud ja lubbab teile leppitusels oina kõige temã suggawõssaga Ma-ilma otsani. Teie woite neid iggaskohhas püda, olgo metsas ehk laggedal. Pealegi antakse teile weel lubba, Reinowadderile iggal korrbel kahjo tehha, nisammoti temã naise ja lastele. Sedda kulutan teile kuñinga nimel. Temã ja kõik, kes eddespiddi temã järrel wallitsemas, sawad sedda tõutust piddama! Uñustage nüüd willetsust ja wandoge su ning sõñaga kuñingale ueste truust.“

Leppitus olli tehtud; oinas piddi elloga tõutust kinnitama, ja seisab weel täñapääw temã suggowõssa hundi ning karro wolli all. Sealtap se iggawene wihkamine ja taggakiusamine tõusis. Hundid tükkiwad nüüd julgest lammaste peale, sest et wañast õigus nende käes. — Messikäppale ja Kriimsilmale auustuseks walmistas kuñingas uhke wõeraspeo, mis kaks näddalat peti, ja kõige ilmale awwalikult näitis, kudda hunt ning karro ueste kuñinga sõbrust leidnud.

7.

Oh, sedda ello ja õnne! oh, sedda piddu ja põlwe! mis kuñinga kocas peti. Ahjo kerriksed ohkasid maugo koormade, lauad seppiko ja käkki kuhjade al. Torro-pil ja wiol kergitasid murrul nore rahwa jalgu. Messikäp istus Kriimsilmaga kuñinga kõrwas, suitsetasid kartuse-tubbakat ja westsid maggusat juttu; kuñingas püdis neid awwalikult auustada. Ei olnud wañema rahwa mälestusse! uhkemat piddu nähtud, kui praego kuñinga koas olli. Arrakas ja noor sik ollid ossawamad tantsimehhed; orraw, kas ja rähn roñisid wõidu ridwa möda üllesse, kuhhu üri, pähklid ja tõukusi otsa olli pandud, mis wõitjale palgaks lubbatud. Ülsteisest wäggise möda püdes libbisesid roñijad ühheskoos mahha. — Mõningad teised wiskasid kurni, weddasid wäggipulka, kaswatasid tamme, löid kukkerpalli, ehk tegid muud nalja. Linnu-pigad ja neljajalgsed neiod õiskasid kigel Arjo-tralli, üks wana tuddipä arrakas westis enneminisest juttu. Ollekannud ja winakrusid käisid saggedast ümber, su iggamehhel süddame möeduks. Ehk kül wõeraspeolisi küllalti koos

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk 7